

1 Dec. 1917.

No. 23.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Alsdan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan t'en maagden, die uitgingen
den bruidegom tegemoet. Als nu de bruidegom vertoefde, werden zij allen slulmerig
en vielen in slaap. Jezus.

„HET KONINKRIJK DER HEMELEN IS NABIJ.”

Toebereiding der aarde voor de tweede komst van Christus.

Een predikatie

gegeven ter gelegenheid van de Acht en zeventigste Jaarlijksche

Conferentie van de Kerk

door

Ouderling James E. Talmage.

„Onze Vader, die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd.
Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo
ook op de aarde.”

Aldus leerde onze Heer en Meester de Heiligen in ouden tijd te bidden.
Het voorbeeld dat Hij gaf voor het gebed is nimmer ter zijde gezet
geworden, noch ingetrokken. Aldus beweert de Christenwereld van
thans te bidden: „Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in
den hemel, alzoo ook op de aarde.” Als er ooit een nationale en
gebiedende behoefte was voor zoo'n gebed als dit, dan getuigt het
heden voor zoodanig een nood. Wie durft te betuigen dat wij niet
meer behoeven te bidden dat het koninkrijk der hemelen moge komen,
of dat de wil van God gewrocht moge worden op aarde gelijk als in
den hemel?

Geloofst gij dat het koninkrijk der hemelen alreeds op de aarde
opgericht is geworden? Ik geloof het niet. Ik weet dat het koninkrijk
van God op aarde is daargesteld, maar het koninkrijk van God is
eene voorbereiding voor het koninkrijk der hemelen wat nog komen
moet. De uitdrukkingen „Koninkrijk van God” en „Koninkrijk der
Hemelen” worden dikwijls gebruikt als uitdrukkingen van gelijke
strekking, en dan verwisselbaar, in onze onvolmaakte vertaling van

den Heiligen Bijbel. In het bijzonder is zulks het geval in het evangelie naar de beschrijving van Mattheus, alwaar de uitdrukking „Koninkrijk der Hemelen” het meeste wordt gebruikt. Maar in deze gevallen, als in zoovele anderen, klaart het licht der nieuwere openbaring de duisternis op van deze aloude passages; en in dezen tijd en deze eeuw heeft de Heer, boven allen twijfel verheven, het feit verduidelijkt dat er onderscheid is tusschen het koninkrijk van God en het koninkrijk der hemelen. Het koninkrijk van God is de Kerk van Christus; het koninkrijk der hemelen is dat stelsel van bestuur en administratie wat werkzaam is in den hemel, en waarvan wij bidden dat het te eeniger tijd ook op aarde moge heerschen. Het koninkrijk der hemelen zal worden opgericht als de Koning komt, als Hij komen zal in macht en kracht en met heerlijkheid, om de heerschappij ter hand te nemen in en over en door heel de wereld heen.

Aldus sprak de Heer in het jaar 1831, hiermede de aandacht vragende voor de dringende plicht van de Kerk en de Heiligen:

„Geef gehoor, en ziet, eene stem als van een omhoog, die krachtig en vol van macht is. wiens stem tot de menschen is: bereid den weg des Heeren, maakt Zijne paden recht.

„De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn aan den mensch op aarde toevertrouwd, en van daar zal het evangelie tot de einden der aarde voortrollen, gelijk de steen welke zonder handen van den berg is afgehouwen zal voortrollen, totdat het de geheele aarde heeft vervuld;

„Ja, eene stem roepende: Bereid den weg des Heeren, bereid het avondmaal des Lams, maakt het gereed voor den bruidegom;

„Bidt tot den Heere, roept Zijnen Heiligen Naam aan, maakt Zijne wondervolle werken onder het volk bekend;

„Roept den Heere aan, dat Zijn koninkrijk op de aarde moge voortgaan, dat de inwoners daarvan hetzelfde mogen ontvangen, en voor de toekomstige dagen voorbereid worden, wanneer de Zoon des Menschen van den hemel zal nederkomen, gekleed in den luister Zijner heerlijkheid, het koninkrijk van God dat op aarde gevestigd is te ontmoeten;

„Daarom moge het koninkrijk van God voortgaan, dat het koninkrijk des hemels moge komen, dat Gij, o God, alzo op de aarde moogt verheerlijkt worden gelijk in den hemel, dat Uwe vijanden mogen onderworpen worden; want U is de eer, de macht en heerlijkheid, voor immer en altoos. Amen.”

Aldus lezen wij in de openbaring aan ons bekend als Afdeeling 65 van de Leer en Verbonden. Het koninkrijk der hemelen zal komen, en dan zal rechtvaardigheid over de aarde regeeren. Niet langer zullen de menschen in onrechtvaardige heerschappij over hunne medemenschen heerschen. Niet langer zullen de menschen zichzelve op tronen verheffen, noch zich omluisteren met kronen en scepters. De beste

regeeringsvorm, mogelijk voor den mensch, is een monarchie met een oprecht soort van monarch, die enkel rechtvaardigheid beoefent, volle rechtvaardigheid, en met waar respect voor de aanspraken der genade, aan elk en iedereen zijn recht gevende. Een zoodanige regeeringsvorm zal zijn een democratie en monarchie, gecombineerd in één geheel, en zoodanig is de regeeringsvorm van het koninkrijk der hemelen.

Het werk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kan worden opgesomd als te zijn de voorbereiding der aarde voor de komst van haren Heer en Koning. Even als in het midden der tijden de stem van den Dooper gehoord werd in de woestijn, „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij,” zoo is eveneens de stem van dienzelfden Johannes den Dooper gehoord in dezen tijd, het gezag van het Priesterschap, vereischt tot de bediening van de verordening van den doop, waardoor de vergiffenis der zonden kan worden verkregen, — herstellende; en thans is weder de aankondiging gedaan, „Het koninkrijk der hemelen is nabij.” Die aankondiging wordt met gezag gehoord door heel de wereld heen; en het werk van de Kerk, die waarlijk het koninkrijk van God is, is om de aarde voor te bereiden op de komst van den Koning der aarde en van den hemel, en voor de oprichting van het koninkrijk der hemelen op aarde.

Wij, Heiligen der Laatste Dagen, zijn zeer bijzonder letterlijk in onze aanvaarding van duidelijke schriftuur. Wij gelooven dat de Schriften zeer eenvoudig moeten worden verstaan, als wij enkel maar de theologen er toe kunnen brengen ons met vrede te laten en ons niet te verwarren met hunne uitleggingen. De Geest des Heeren zal het verstand van den ernstigen lezer verlichten, en zal de Schriften uitleggen, want dat is de Geest waarin de Schriften geschreven waren. Als wij in de profetieën, oude en die van den nieuweren tijd, lezen, en in alle voorspellingen vinden die eene volstreckte eenstemmigheid doen zien in zake dit onderwerp, zonder eenige schaduw van tegenpraak, contradictie of onbestaanbaarheid, dan houden wij het voor een feit buiten kwestie dat de Christus, Jezus van Nazareth, die leefde in het vleesch, die daadwerkelijk gekruisigd werd, en die hetzelfde lichaam van vleesch en beenderen wederom tot zich nam dat in het graf was gelegd van Jozef van Arimathea, in datzelfde lichaam terug zal komen en stand zal nemen op aarde om zich onder Zijn volk te mengen, en heerschen zal en regeeren.

Veertig dagen na den dag ter herdenking waarvan deze Pinksterzondag wordt gevierd door heel het Christendom, leidde de Heer Zijn getrouwe dienstknechten, zij die de opdracht hadden ontvangen om bedienend op te treden in het gezag van het heilig Priesterschap nadat Hij zoude zijn weggegaan, — leidde Hij hen uit naar den historischen kleinen Olijfberg; en daar, na met hen te hebben gespro-

ken, en hun de laatste instructies te hebben gegeven, sommige van hunne dringende vragen beantwoordende, en andere terzijde zettende met slechts gedeeltelijke antwoorden, omreden de broeders nog niet tot een volle bevattig bereid waren, — verhief Hij zich van onder hun midden. Zij zagen Hem opstijgen; Hij ontdeed zich noch van Zijn lichaam, noch van Zijn kleed; en als zij Hem nastaarden, tot Hij verdween in het bovenste diepe blauw, werden zij zich bewust van de aanwezigheid van twee in het wit gekleede engelen, die zich tot hen richtten, zeggende: „Gij Galileische mannen! wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijkterwijs gij hem naar den hemel hebt zien heenvaren.”

Ik stem toe dat wij, Heiligen der Laatste Dagen, in vele opzichten bij onzen tijd ten achteren zijn. Wij zijn nog eenvoudig genoeg om te gelooven wat de Schrifteu zeggen, wat namelijk de waarheid is, en wat niet ijdel kan worden gemaakt. De tijd laat mij niet toe om ook zelfs maar de meest belangrijke en treffende aloude profetieën aan te halen betreffende de komst van den Zoon van God in de bedeeling der volheid, welke tijd bekend was al den dag der wraak. Deze dingen werden echter getoond tot zelfs in de allervroegste tijden. Adam sprak hiervan, Henoch, de zevende van Mozes, profeteerde ervan, verklarende dat in de laatste dagen Jezus, de Christus, komen zou met Zijne tienduizenden van Heiligen om persoonlijk op aarde te regeeren voor den tijd van duizend jaren. Ik vind niets dubbelzinnigs daarin, niets dat eene uitlegging verlangt. Als ik de taal versta, als ik iets meer ben dan een kind in het verstaan, dan kan ik begrijpen wat die verklaring bedoelde; en ik geloof er in, in haar indrukwekkende letterlijkheid, en in al haar grooten en glorievollen eenvoud.

In de voorbereiding der wereld voor de komst des Heeren is er een plicht gelegd op de Kerk, beschouwd als een organisatie, en op elk lid van de Kerk persoonlijk; en die plicht, of verplichting, is het woord te brengen tot onze naasten, tot allen met wien wij in aanraking komen. Herinnert u dat de zending van de Kerk niet geheel en alleen is om de menschen te bekeeren tot de aanvaarding van hare beginselen en hen te brengen tot haar lidmaatschap. De plicht, op ons gelegd, is eveneens die om de wereld te waarschuwen omtrent de oordeelen die te komen staan. Kunt gij betwijfelen dat het huidige vreeselijke conflict en de slachting te land en ter zee, in de lucht en onder het water, beteekenisvol zijn als teekenen der tijden?

In dat hoogheilig onderhoud dat Christus had met Zijne apostelen, juist na zijn vertrek uit den Tempel voor de laatste maal, in den loop van de avondwandeling terug naar Bethanië, rustte Hij op de hellingen van den Olijfberg, en de apostelen kwamen tot Hem, afzonderlijk, met zekere vragen te stellen betreffende den tijd van Zijne komst,

welke Hij hun ten deele had verklaard. Leest voor u zelve het vier en twintigste hoofdstuk van Mattheus, en het een en twintigste hoofdstuk van Lukas. De last van des Heeren onderwijzing was deze: „Waakt, want gij weet niet de dag noch het uur.” Hij ging zelfs zoo ver hen te vertellen dat ook de engelen in den hemel, noch te dien tijde de Zoon zelve, den tijd wist terzijde gesteld voor Zijn terugkeer in heerlijkheid om heerschappij uit te oefenen op aarde. Die kennis, zoo zeide Hij, berustte alleen bij den Vader. Zoo ook wij, in onze verzekering dat de Heer komen zal, en dat Zijne komst zeer nabij is, laten wij ons hoeden voor hen die ondernemen om eenen tijd vast te stellen, die maand en jaar vermeenen aan te kunnen geven; want de Heer heeft positief verklaard dat dit den menschen niet gegeven zal worden om te weten, noch zelfs de engelen die in de tegenwoordigheid van God staan. Maar zekere teekenen zijn uiteengezet, en deze teekenen zijn thans rijpende als de vruchten in den herfst, wanneer de volheid van den zomer gepasseerd is. Wie kan de nabijheid van deze gebeurtenis, die bekend zal zijn als de vertering der eeuwen, betwijfelen?

Wij doen goed in herinnering te houden het feit dat de komst van Christus niet de gebeurtenis is waarvan in de Schriften, in figuurlijke zinnen, gesproken wordt van „het einde der wereld.” Deze komst is niet de gelegenheid van het laatste oordeel.

Toch, wanneer Christus komt, zal Hij een oordeel uitoefenen; en zij die moedwillig zonder hoop zijn, en de onbekeerlijke boosdoener zal worden verwoest. Dan zal er eene algemeene opstanding zijn van de gestorvenen die rechtvaardig waren, en eene verandering van sterfelijheid tot onsterfelijheid in het geval van velen die nog in het vleesch leven ten tijde van Zijne komst. Maar volgende op het Millennium, een duizend jaren van vrede, zal er zijn de algemeene opstanding, waarbij de menschen, in hunne vleeschelijke lichamen, staan zullen voor den rechterstoel van God.

Ik vraag uwe aandachtvolle overweging van de vele uitingen van den Heer betreffende Zijne komst, ons in deze latere dagen gegeven, zooals is opgeteekend in de acht en tachtigste afdeeling van de Leer en Verbonden. In 1832 zeide de Heer tot Zijne ouderlingen: en tot de Kerk in het algemeen, door den mond van den Profeet Joseph:

„En Ik geef aan u een gebod, dat gij de leer van het koninkrijk aan elkaar zult onderwijzen.

„Onderwijst elkander ijverig en Mijne genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt onderwezen moogt worden in de theorie, in grondbeginsel, in leer, in de wet van het evangelie, in alle dingen welke tot het koninkrijk van God behooren, die nuttig voor u zijn om te verstaan;

„Ziet, Ik zond u te getuigen en het volk te waarschuwen, en het

betaamt een iegelijk die gewaarschuwd wordt, zijnen naaste te waar schuwen.

„Daarom zijn zij zonder verontschuldiging gelaten, en hunne zonden zijn op hunne eigene hoofden;

„Die Mij vroeg zoekt zal mij vinden, en zal niet worden verzaakt.

„Verblijf in de vrijheid, waarmede gij vrijgemaakt zijt; verwickelt u zelve niet in zonde, doch laat uwe handen rein zijn tot de Heere komt;

„Want niet vele dagen hierna en de aarde zal beven en heen en weder waggelen gelijk een dronken man, en de zon zal haar aangezicht verbergen, en zal weigeren licht te geven, en de maan zal in bloed gebaad zijn, en de sterren zullen buiengewoon toornig worden, en zullen zichzelve terneder werpen gelijk een vijg die van een vijgeboom afvalt.

„En na uw getuigenis komt er toorn en verontwaardiging op het volk; want na uw getuigenis komt het getuigenis van aardbevingen, welke gekreun in het midden van de aarde zullen veroorzaken, en de menschen zullen op den grond vallen, en niet in staat zijn op te staan.

„En eveneens komt het getuigenis van de stem des donders, en de stem des bliksems, en de stem der stormen, en de stem van de golven der zee, zich zelve verheffende buiten hunne oevers.

„En alle dingen zullen in beweging zijn; en zekerlijk zullen de harten der menschen bezwijken, want vrees zal op alle volken komen;

„En engelen zullen door het midden des hemels vliegen, roepende met luider stemme. blazende de bazuin Gods, zeggende: Bereidt u, bereidt u, o inwoners der aarde; want het oordeel van onzen God is gekomen: ziet! de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet.

„En de heiligen die op de aarde zijn, die levend zijn, zullen veranderd worden, en opgenomen worden Hem te ontmoeten.

„En zij die in hunne graven geslapen hebben zullen voortkomen; want hunne graven zullen geopend worden; en zij zullen eveneens opgenomen worden Hem in het midden van den pilaar des Hemels te ontmoeten.”

Ik geloof in dit alles zonder kwestie van eenigen twijfel of beperking. En nu, wyl ik weet dat ik door sommigen zal worden becritiseerd, die zichzelve op een of andere wetenschap beroepen, om de kinderlijke eenvoud van mijne aanvaarding en om mijn geloof in de letterlijkheid van deze gebeurtenissen, zeg ik tot u in de taal van de uitingen van Paulus: Broederen, ik kom niet tot u met uitnemende woorden van wijsheid of wetenschap, tot u verklarende de getuigenis van God. Want ik heb mij voorgenomen onder u niets te weten en te kennen dan Jezus Christus en dien gekruisigd, de Christus welke

te komen staat. En ik ben met u in zwakheid en in vreeze en in veel beving, en zoo is ook mijne toespraak tot u niet met aangename woorden van des menschen wijsheid, maar in aantooning van den Geest en van macht. Dat ons geloof niet moge staan in het teeken van de wijsheid des menschen, maar in de macht van God, zoo moge het zijn in den naam van Christus. Amen.

VERSLAG VAN DE GRONINGSCH E CONFERENTIE.

Onder de meest gunstige omstandigheden werd de gewone halfjaarlijksche Conferentie gehouden op Zondag 18 November. Het weêr werkte in groote mate mede en niettegenstaande de gestegen spoor-tarieven, waren toch nog enkelen uit andere plaatsen overgekomen.

s' Morgens om 10 uur werd de eerste vergadering geopend door het laten zingen van: „O, volheid van zegen!” Gebeden werd door Ouderling Wm. Dalebout, waarna gezongen werd: „O zeg, wat is waarheid?” Conferentie-President Mahonri A. Josephson sprak een vriendelijk woord van welkom en verleende het woord aan Rulon J. Sperry, President van de Arnhemsche Conferentie. Na eene korte inleiding werd Openb. 14:6 en 7 aangehaald, en stelde spreker de vraag of de engel gekomen was en wie hij was. Verwezen werd naar het Boek van Mormon, in 't kort de geschiedenis van het ontstaan van dit boek verhaald en hoe de profeet Moroni tot de aarde gezonden werd, om aan den profeet Joseph Smith te openbaren waar de platen, welke voor veertien eeuwen door Moroni verborgen waren, gevonden konden worden. Spreker besloot met getuigenis te geven, dat de engel gekomen was en het Evangelie hersteld.

Volgende spreker was Ouderling Wilford Hilton van Utrecht. Hij sprak over het voortbestaan der geesten in verband met het doel der schepping van den mensch. Overtreding en val des menschen werd besproken, de gevolgen der zonde en de noodzakelijkheid van verzoening bewezen aan de hand der schriften en hoe dit alles reeds in het voortbestaan voorzien werd.

Ouderling Jac. J. v. Langeveld, van Rotterdam, sprak over hetzelfde onderwerp en toonde aan, hoe de verschillende toestanden, waarin de menschen op deze aarde geplaatst waren, het gevolg waren van de handelingen in het voortbestaan en hoe elk mensch hier ontvangt, wat hij zich in het voortbestaan heeft waardig gemaakt.

Tot slot werd gezongen: „Gods geest brandt in 't harte,” en daarna met dankzegging gesloten door Gemeente-President Jan R. Aukema.

Om zes uur 's avonds werd de tweede vergadering gehouden. Reeds om half zes begonnen de menschen te komen en het duurde niet lang of de gansche zaal was bezet en moesten de menschen buiten de zaal blijven. De deuren werden geopend en zoodoende nog velen

in staat gesteld de sprekers te hooren, maar ook keerden sommigen huiswaarts, niet meer kunnende worden toegelaten, daar alle ruimte bezet was.

Aangevangen werd met het zingen van: „Nader mijn God tot U!” waarna Ouderling Jac. J. v. Langeveld een zegen vroeg. Vervolgens werd gezongen: „O, mijn vader, die daar boven,” waarna de leider zelve als spreker naar voren trad.

De zending van den Zaligmaker had hij als onderwerp gekozen. Deze zending was tweeledig. Ten eerste kwam Hij om voor de zonde der wereld te verzoenen en de gevolgen van Adam's overtreding te niet te doen. Ten tweede kwam Hij om ons gehoorzaamheid te leeren aan de beginselen der zaligheid. Hij onderwees de eerste beginselen en gehoorzaamde die zelve. Sprekende over den doop stelde spreker de vraag, wie geschikt waren om zich te onderwerpen aan deze verordening en toonde door schriftuurplaatsen aan dat jonge kinderen de doop niet van noode hebben. Na krachtig getuigenis gegeven te hebben, etndigde spreker.

Wm. Dalebout, President der Rotterdamsche Conferentie verkreeg nu het woord. Hij sprak over de leer en het leven der Mormonen. Zeventien jaren reeds had hij onder hen geleefd en gewerkt en had nu reeds voor de tweede maal eene zending vervuld. Zijne vrouw en vijf kinderen had hij in het land der Mormonen achtergelaten, hen toevertrouwende aan hen, waarvan de Christenwereld niets dan kwaad weet. Maar 't is die Christenwereld niet euvel te duiden, daar zij door geestelijke voorgangers op onware wijze zijn ingelicht en allerhande verdachtmakingen de wereld zijn ingezonden door hen, die er hun geldelijk voordeel in zagen. De Mormonen zijn spreker van nabij bekend en zij dragen dien naam slechts, omdat onze vijanden hen dien gaven. De toestanden waaronder de Mormonen leven, staan op het hoogste peil. Na nog in 't kort verklaard te hebben, wie en wat Joseph Smth was, eindigde spreker, om zijn plaats af te staan aan Zendings-President John. A. Butterworth.

Deze spreker behandelde het onderwerp: „De doop.” Aan de hand der Schriften toonde hij aan, dat kleine kinderen geen doop van noode hebben. De geest komt van God, dus rein. Het lichaam is van deze aarde en wordt uit zondige ouders, behebt met kwade neigingen, geboren. De doop neemt echter geen kwade neigingen weg, maar is ingesteld tot vergeving der zonde. Nimmer werd de doop door Johannes bediend, indien geen bekeering vooraf was gegaan. De doop vervangt ook de besnijdenis niet; want ook vóór de komst van Johannes was de doop onder Israël bekend, hetwelk bewezen wordt door de vragen, welke de Joden hem stelden. Vele voorbeelden uit den Bijbel worden aangehaald om te bewijzen, waarvoor de doop was ingesteld en hoe hij bediend werd.

Zie vervolg op blz. 367.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Hellingen der Laatste Dagen.

Redactie:

J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

IETS OVER HET BOEK VAN MORMON.

(Vervolg van bldz. 350.)

Dit voorwoord leert ons alzoo dat wij in het Boek van Mormon te doen hebben met de geschiedenis van twee groote volkeren die, als afstammelingen van een kleine kolonie, uit Jeruzalem vertrokken, en leefden op de vastelanden van de westelijke wereld. Ofschoon in dit voorwoord ook sprake is van de Lamanieten, dienen wij al dadelijk te zeggen dat de Lamanieten eigenlijk eveneens Nephieten zijn, zooals de aandachtige lezer in het verdere gedeelte van dit artikel bemerken zal.

De voorzaten van het volk van Nephi werden, door goddelijk bevel, omstreeks 600 jaar vóór Christus, uit Jeruzalem geleid, onder de hoede van den vader van Nephi, Lehi namelijk. Het gezelschap reisde van af Jeruzalem in Zuidoostelijke richting, kruiste het schiereiland Arabië, en daar aan de kusten van de Arabische zee bouwden zij, op goddelijk bevel, en ook volgens goddelijk voorschrift, een schip, voorzagen dat van leeftocht, en waagden zich daarmede op de groote wateren. Na de tusschenliggende oceaen te zijn overgestoken kwamen zij aan ter plaatse wat thans bekend is als Chili, aan de westelijke kust van Zuid Amerika, ter hoogte waar thans de stad Valparaiso ligt.

Geslachten lang bleven zij daar wonen, ofschoon niet onverdeeld. Na den dood van Lehi kwam er een twist op tusschen enkele groepen, aangezien sommigen den oudsten zoon van Lehi, namelijk Laman, als hun hoofd wenschten te erkennen, terwijl het meer rechtvaardige deel van het volk Laman, wegens zijn goddeloos gedrag van het verleden, ongeschikt achtten hunnen leider te zijn, en daarentegen Nephi, den jongsten zoon wilden hebben tot hun leider. Na de scheiding, dusdanig ontstaan, bleven zij evenwel nog geruimen tijd tezamen wonen, totdat er eindelijk bij de Lamanieten zich zoo'n onverzoenlijke haat openbaarde tegen hunne meer bevoorrechte broeders, dat dezen de wijsste partij kozen en zich van hen gingen verwijderen. Dat de Nephieten bevoorrecht waren, vergeleken bij de Lamanieten, en dientengevolge de Lamanieten ten achteren bleven bij hunne broeders, was evenwel aan de laatsten zelve te wijten. Het geschiedverhaal doet ons zien dat de Nephieten voorwaarts gingen in de beschaving, dat zij de schoone kunsten gingen leeren beoefenen, burgerlijke kringen van samenleving, op wettelijke orde gegrondvest, gingen inrichten, steden

bouwden, en dat zij trachtten het land vruchtbaar te doen zijn, terwijl daarentegen de Lamanieten enkel van de jacht leefden, en langzamerhand tot een wild nomadenvolk vervielen.

Latere episodén in de geschiedenis der beide volkeren bracht hen, in den loop der tijden, weer samen, totdat eindelijk tusschen beide volkeren een bloedige strijd ontbrandde, en de Heer de Lamanieten gebruikte tot straf van de Nephieten, die eveneens sedert dien in gruwelijke overtredingen waren vervallen, — en waarbij de laatstgenoemde natie geheel en al door eerstgenoemde werd verwoest. Moroni was de eenige die bij dit vreeselijke bloedbad schijnt te zijn overgebleven, en ook hij doolde van plaats tot plaats om den wreeden bloeddorst van zijne vijanden, die tot algeheele uitroeiing van zijn ras besloten hadden, te ontkomen. Deze Moroni nu was het die op bevel des Heeren de gouden platen, waarop een verslag stond geschreven van de gebeurtenissen met zijn volk, in den heuvel, toenmaals Cumorah, of Rama geheeten, — verborg. Spoedig daarop stierf hij. Dit was dezelfde Moroni die, ongeveer 1400 jaar na dien, in het begin der vorige eeuw, als een engel of opgestaan wezen, opnieuw op aarde verscheen, en de engel was die aan Joseph Smith, den profeet der latere dagen, de plaats openbaarde waar zich deze schatten der oergrijze oudheid bevonden.

Het andere groote volk, waarvan sprake is in het voorwoord van het Boek van Mormon, het volk van Jared namelijk, is van veel ouderen datum. De kolonie die de vorsten uitmaakten van dit volk, volgde hunnen leider reeds ten tijde van den torenbouw van Babel, toen de Heere de spraken verwarde. De geschiedenis die betrekking heeft op deze aangelegenheden werd beschreven door Ether, de laatste profeet die onder hen getuigenis gaf op vier en twintig platen van goud, welke schatten Ether, aangezien hij de verwoesting van zijn volk omreden hunne goddeloosheid, voorzag, wegborg. Deze platen werden, 123 jaar vòòr Christus, gevonden door een gezelschap dat uitgezonden was door koning Limhi, een vorst onder de Nephieten. Deze vierentwintig platen bevonden zich niet meer bij de verzameling door Joseph Smith in den steenen doos gevonden, maar de inhoud daarvan was reeds, in veel vroegere dagen, door Moroni verkort, en toegevoegd aan het geheel wat hij verborg in den heuvel Cumorah. In de vertalingen van het Boek van Mormon die, sedert de oorspronkelijke vertaling door Joseph Smith het licht hebben gezien, verschijnt het als een afgerond geheel, maar tevens als onderdeel van het Boek van Mormon, en heet Het Boek van Ether.

Eigenaardig is het dat de leider van dit volk, tevens hun profeet, niet Jared was naar wien het volk genoemd is geworden, maar daarentegen de broeder van Jared. Hoe die broeder heette, wordt in het verslag niet medegedeeld. Steeds wordt hij „de broeder van Jared”

genoemd. Het volk vertrok te midden van de verwarring die volgde op den torenbouw van Babel, en het was op gebed van dien broeder van Jared dat hunne spraak niet werd verward, en het hun vergund werd bij elkander te blijven. De Heere leidde hen uit, met een in aantal belangrijk gezelschap, allen vrij van den smet der afgoderij die de verwoesting en verwarring onder het volk van Babel had veroorzaakt, en beloofde hen te zullen brengen naar een land dat gezegend zoude zijn boven alle andere landen. Ofschoon ons de reisroute die zij volgden niet nauwkeurig is beschreven geworden, zoo wordt ons medegedeeld dat zij acht schepen bouwden waarin zij op de groote wateren werden voortgedreven. Na eene reis van bijna een jaar landden zij op de westelijke kust van het tegenwoordige Noord-Amerika, vermoedelijk in de buurt van het tegenwoordige Californië.

Langen tijd verbleven zij hier, en namen snel toe in bloei, totdat ook hier weer innerlijke vredebreuk oorzaak was dat zij zich in deelen gingen splitsen waarvan de een den ander beoorloogde, totdat ook dit volk totaal werd verwoest. Die verwoesting vond plaats bij den heuvel Rama, die later door de Nephieten Cumorah werd genoemd, en waarin het laatste verslag van beide volkeren door Moroni werd verborgen. De vernietiging van dit volk viel voor omstreeks denzelfden tijd dat het gezelschap van Lehi, waarover wij reeds spraken, op een ander gedeelte van dit groote uitgestrekte vasteland, voet aan wal zette, zoodat onder de goddelijke Voorzienigheid, er zorg voor schijnt te zijn gedragen dat waar het eene volk sneuvelde en geheel verwoest geraakte, er een ander volk gereed stond om het zoo zeer gezegende land opnieuw te bevolken. De laatst overlevende van het volk van Jared was Coriantumr, voorheen koning onder hen, en van wien Ether had geprofeteerd dat hij leven zoude om te zien dat een ander volk bezit van hun land zoude nemen. Ook deze voorspelling werd vervuld. Niet van wege het feit dat de kolonie van Lehi ongeveer te dien tijde in het land kwam, maar de onttroonde koning kwam, gedurende zijne laatste omdolingen door het land, in een streek waar hij het volk van Mulek aantrof. Dat volk van Mulek waren de volgelingen van den leider van dien naam die op zijne beurt de zoon was van Zedekia, koning van Juda, die nog een knaap was toen reeds zijnen broeder gewelddadig gedood werd, en zijn vader, onder de handen van den koning van Babel de grootste martelingen had te verduren. (Zie II Kon. 25.)

De kolonie van Mulek vertrok uit Jeruzalem slechts enkele jaren na de kolonie van Lehi, en ofschoon van Mulek persoonlijk niets geen bijzonders valt te vertellen, is het waarschijnlijk te danken aan zijne koninklijke afkomst dat zich de kolonie naar zijnen naam noemde. Veel staat ons in het Boek van Mormon omtrent deze kolonie van Mulek niet beschreven. Ons wordt alleen verteld dat ook zij door

goddelijke Voorzienigheid over de groote wateren gebracht werden, en aankwamen waaregens in het Noordelijk gedeelte van het uitgestrekte vasteland. Zij schijnen zich al spoedig vereenzelvigd te hebben met de kolonie van Lehi, kort nadat de Nephieten, zich afgescheiden hebbende van de Lamanieten, hunne schreden hadden gericht naar het „noordelijke land.” De aloude Nephieten noemden dan het tegenwoordige Noord-Amerika ook het „Land van Mulek”.

Na deze zeer korte uiteenzetting van de geschiedenis die op de platen vermeld stond, en die wij allen breedvoerig kunnen zien uiteengezet in het Boek van Mormon zelve, iets over de platen zelve. Wat wij daarvan weten hebben wij natuurlijk enkel te danken aan de inlichtingen ons dienaangaande verstrekt door den profeet dezer laatste dagen die ze vertaalde, en dientengevolge dagelijks, voor langen tijd, in handen had.

Ze waren gemaakt van goud. In afmeting allemaal gelijk, waren ze ongeveer zes à zeven duimen (Engelsche maat) breed, en acht duimen lang. Iets langer dus als ze breed waren. Ze waren ongeveer zoo dik als gewoon blik, en aan beide zijden gegraveerd met zeer schoon uitgevoerd hyrogliephenschrift. Ze waren aan elkander bevestigd door middel van drie ringen die aan eene zijde al de op elkander gelegde platen doorliepen, op dezelfde wijze alzoo als de bladen van een boek aan de rugzijde aan elkaar verbonden zijn. Het beste beeld hiervan kunnen wij ons vormen door de wijze van inbinding ervan te vergelijken met dat soort kleine notitieboekjes die men tegenwoordig veel in den handel ziet, waarvan ook de verschillende bladen door middel van ringetjes tezamen zijn gehouden. Al die platen tezamen, het oorspronkelijke „boek” alzoo, vormden een dikte van ongeveer zes duimen. Niet alle platen evenwel zijn vertaald geworden. Een gedeelte ervan was verzegeld. Dat wil zeggen, sommige platen vormden een afzonderlijke afdeeling die niet alleen op de rugzijde met drie ringen waren verbonden, maar eveneens aan de andere, tegenovergestelde, zijde, zoodat die platen niet konden worden geopend, en alzoo als gezegeld werden aangemerkt.

Wij onderscheiden in het boek vier verschillende soorten van platen, verschillend wil hier natuurlijk zeggen, verschillend van inhoud:

1. De platen van Nephi.
2. De platen van Mormon.
3. De platen van Ether.
4. De koperen platen van Laban.

In ons volgend nummer zullen wij, in 't kort, een uiteenzetting trachten te geven van hetgeen op die onderscheiden platen voorkwam, om daarmede tevens dit artikel te besluiten, aangezien het volgend nummer wederom het laatste nummer van dezen jaarkring zal vormen, en wij er prijs op stellen dat bij het later inbinden van verschillende

nummers, ook deze uiteenzetting compleet in één band te vinden zij. Allicht evenwel komen wij, in een volgenden jaargang, nog wel eens wecr op dit uitgebreide onderwerp terug, omdat wij gevoelen dat het zeer noodig is dat onze lezers een weinig op de hoogte worden gebracht met de diverse aangelegenheden die verband houden met het in onze kerkliteratuur zoo belangrijk Boek van Mormon.

(Wordt vervolgd).

HET ONDERHOUDEN VAN DE EVANGELIEWETTEN BRENGT VRIJHEID.

Predikatie gehouden in de Salt-Lake Assembly Hall,

op Zondag 8 Juli 1917,

door

President Joseph F. Smith.

(Vervolg van blz. 344).

Toen het leger gevormd werd in 1858, wenschten wij kogels te hebben om te kunnen uitgaan en Generaal Johnston en zijn legers te ontmoeten — niet om hen te dooden; we wenschten de kogels niet om hen te dooden, alleen om hen vrees in te boezemen. Sommigen van de jongens gingen naar de bergen met een breekijzer en een schop en delfden lood op, soms vermengd met zilver. Zij brachten het mee, maakte een kleine smeltoven en verkregen zoodoende een paar ton lood. Ik had de eer tot dat kleine gezelschap te behooren en ik bracht 30 of 40 pond lood tehuis, dat we juist uit een heuvel opgedolven hadden met breekijzer en schop. Toen ik naar het kantoor van President Brigham Young reed, om hem mijn terugkeer van mijn zending van meer dan drie jaren te melden, naderde het leger, en zeide hij tot mij: „Wel, Joseph hebt gij een paard verkregen?” „Ja, sir,” antwoorde ik. „Hebt gij een geweer?” „Ja, sir,” antwoorde ik weder, „Hebt gij eenige ammunitie?” „Neen, sir,” zeide ik. „Wel,” zeide hij, „meld u bij broeder Rockwood aan het fouragekantoor en hij zal u voorzien van ammunitie, neem dan uw geweer en ga naar het front.” Ik ging naar huis en zat den geheelen nacht op, kogels makende van mijn lood uit de bergen. Den volgenden dag ging ik naar broeder Rockwood, ontving een homp kaas en enkele beschuiten, sprong op mijn paard, en reed, in gezelschap van een schoonbroeder, naar het front. Ik bracht een gedeelte van den winter van 1858 en het geheele voorjaar en een gedeelte van den zomer van 1859 daar door, de wacht houdende voor Uncle Sam's troepen. En wij hebben niet één hunner gekwetst; niet één. Nimmer deden wij een enkel persoon van hen overlaster aan; maar we sloten hunnen weg af en zij kampeerden den ganschen winter bij Fort Bridger. We zonden hun zout om hen te helpen, maar zij weigerden het, omdat zij bang waren

dat er iets in het zout was, dat hun schade kon doen. Maar ik verzeker u, dat het zout zuiver en goed was.

Nu, kort voor dien tijd was ik een landbouwer. Ik moest mijn land beploegen en bebouwen, maar ik had nog niet één sprietje gras of hooi om mijn span ossen te voeden en hoe moest ik mijn voorjaarswerk doen? Deze vallei bracht zeer weinig hooi op in dien tijd. Wij joegen onze ossen op, mijn broeder en ik, — dreven hen 60 mijlen noordwaarts en kochten een paar ladingen wild hooigras en reden dat hooi terug om er onze ossen mede te voeden, teneinde het land te kunnen beploegen. Dikwijls dacht ik, hoe is het in de wereld mogelijk om in Utah te leven, zonder voedsel voor onze ossen. Juist toen zond de Heer een handvol lucernezaad in deze vallei, en Christopher Layton plantte en bewaterde het en het droeg vrucht; en door dat kleine begin is Utah nu in staat een rijker hooioogst voort te brengen dan Illinois of Missouri. En zoo was de hooi-zowel als de kolenkweslie opgelost. En dan de kweslie om voedsel uit den grond te teelen. Wel, het was een wonder. Een goed landbouwer bewerkte zijne kleine boerderij voor dertig jaren, zonder eenige verandering, en verkreeg elk jaar veertig of vijftig bushels tarwe per acre*) gedurende dat gansche tijdperk. Alzoo de grond is rijk en elk ding is hier gunstig voor Zion, waar President Young besloot te blijven; indien we niet hier hadden gebleven, — dat is bewezen — zouden we zeer zeker overweldigd en verstrooid zijn geworden door de menigten, welke Californië overvielen.

Nu, mijne broeders en zusters, ik weet waar ik van spreek wat deze zaken aangaat, want tot in de kleinste bijzonderheden ondervond ik deze dingen, en tenslotte de uitdrijving uit de stad Nauvoo; in Februari 1846, toen ik aan den oever der rivier stond, zag ik President Young en de twaalf apostelen en zoovelen van het volk van Nauvoo als maar ossen hadden, of maar eenigszins kouden verhuizen, over het ijs de Mississippi-rivier oversteken. De rivier vroer in twee dagen dicht, vanwege de buitengewoon strenge vorst, waardoor zij in staat werden gesteld de rivier over te steken, en aldus werd het eerste, werkelijke wonder en de uitstorting van God's genade en macht onder ons geopenbaard door het verwekken op deze plaats van een weg over de Mississippi, welke een mijl lang was, waarlangs ons volk kon gaan op haar reis naar het Westen. Ik zag hen gaan. Mijn broeder was bij hen en ik wist niet of ik hem ooit zou wederzien. Wij bleven daar in Nauvoo tot September 1846, toen de stad omringd werd door kanonnen en musketten. Mijne moeder en haar familie waren gedwongen al wat zij vervoeren konden, mede te nemen — hunne bedden, kleeding en het weinige voedsel, dat zij hadden, hunne

) Een acre is een morgen lands.

meubelen en andere dingen moesten zij in huis achterlaten — en over de rivier te vluchten, waar wij kampeerden zonder geld of beschutting, tot de oorlog geëindigd was. De stad was overwonnen en het arme volk, dat achtergebleven was, werd gedwongen ergens anders huisvesting te zoeken en van dat oogenblik af ben ik onder hen geweest. Ik kende hen en heb al hunne ondervinding mede doorgemaakt, en ik heb voldoening over die ondervinding.

Ik geef tot u getuigenis van de goddelijkheid van het werk, waarin wij betrokken zijn en verklaar en getuig tot u, dat het de macht van God was en niet van President Young en zijne metgezellen, dat het volk tezamen gehouden en vereenigd heeft; dat gij in staat waart om dezen morgen hier te komen en met vereenigde stemmen en opgeheven handen de mannen ondersteunde, welke geroepen, bestemd en verordineerd zijn door macht en autoriteit van God om over u te presideeren, en u dingen te onderwijzen, welke goed zijn om geleerd te worden, om te weten en te bewaren, welke leven en zaligheid zullen brengen aan allen, die willen luisteren en gehoorzamen. De Heere zegene u. Hij zegene al de reinen van hart door de geheele wereld. Moge de Heer barmhartigheid betoonen aan de lijdende natiën, welke bezocht worden door den verschrikkelijken ramp van den oorlog. Moge Hij de armen en de behoeftigen sparen en de oprechten onder de kinderen der menschen doen komen tot eene kennis der waarheid, opdat zij zalig mogen worden in Zijn Koninkrijk. Veel kan gezegd worden. Joseph Smith leerde het bouwen van tempelen. Ik kan er nauwelijks over zwijgen. Joseph Smith was het instrument in de hand van God om de verordeningen van het Huis des Heeren te openbaren, welke noodig zijn voor de zaligheid van de levenden en de dooden. Joseph Smith leerde deze beginselen, en zijne broeders, aan wien hij hen leerde, hebben ze verwezenlijkt. Zij hebben zijne leerstellingen beproefd. Zij gehoorzaamden zijn raad, zij eerden hem en zijne zending en hebben hem ondersteund, zooals hij door geen ander volk onder God's hemel ondersteund is geworden. En zoo willen wij voortgaan om Joseph den Profeet en zijn werk te ondersteunen, dat hij heeft opgericht onder de kinderen der menschen, en wij willen voor eeuwig in de waarheid blijven door de hulp van God. Dit zij zoo, Amen.

VERSLAG VAN DE GRONINGSCHER CONFERENTIE.

Vervolg en slot van blz. 359.

Nog een enkel woord van waardeering werd door den leider gesproken. Hij dankte voor de belangstelling, en tevens voor de stille aandacht, waarmede de verschillende sprekers werden aangehoord en sloot deze vergadering door „Daar ruischt langs de wolken” te laten

zingen. Met gebed werd geeindigd door Onderling N. Leslie Andrus van Arnhem.

De Conferentie mag naar waarheid een succes genoemd worden. De talrijke vreemdelingen keerden voldaan huiswaarts, zoowel als de leden, en veel lectuur werd verspreid. Moge 's Heeren zegen het werk van dezen dag bekroonen en daardoor nog vele oogden geopend worden voor het schoone licht der waarheid.

's Middags om half drie werd te Groningen eene vergadering gehouden voor het priesterschap en voor ambtenaren en ambtenaressen, waar door Ouderlingen Wm. Dalebout, Elbert Stephenson en door Zending's-President John. A. Butterworth woorden van aanmoediging en wijze raadgeving gesproken werden.

BUITENGEWONE VERGADERINGEN.

Op Vrijdag 16 November werd te Harlingen eene buitengewone vergadering gehouden. Het gewone vergaderlokaal was geheel gevuld met leden en vreemdelingen. Sprekers waren Ouderlingen Jac. J. v. Langeveld en Wm. Dalebout. Met groote aandacht werd geluisterd naar de uiteenzetting van de beginselen van het Evangelie en veel lectuur werd verspreid. Leider was Ouderling Walle Koster.

Op Zaterdag 17 November werd eveneens te Leeuwarden eene buitengewone vergadering gehouden. Hier spraken Ouderlingen Jac. J. v. Langeveld, Wm. Dalebout en Zending's-President John A. Butterworth. Ook hier was groote belangstelling en werd genoten van den geest des Heeren.

Deze vergaderingen stonden onder leiding van Conferentie-President Mahonri A. Josephson.

INHOUD:

Het Koninkrijk der Hemelen is nabij . . . blz.	353	de Evangeliewetten brengt vrijheid . . . „	365
Verslag van de Groningsche Conferentie . . . „	359	Verslag van de Groningsche Conferentie . . . „	367
Iets over het Boek van Mormon „	361	Buitengewone vergaderingen „	368
Het onderhouden van			

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.